Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 40. Φεβρουαρίου 23.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1858.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν *Ἀθήναις* παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ *Πρωτευούσῃ* κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομή.	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν *Τουρκίᾳ* καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ. .	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομὴ τουρκικὴ λίρα. . . .	1.
Διὰ τοὺς ἐν *Βλαχίᾳ* προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.. .	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ *Ἰονίῳ Πολιτείᾳ* προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	1.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιοῦμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτὲν καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἱονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικὸν ἢ μυθιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμήν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.
» Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
» Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
» Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
» Χειρουργικά.

Ὑποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτὲν, εὑρίσκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὡραίων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, δεμένον ἀγγλιστὶ, εἰς δραχ. 9,50 — ἄδετον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἀναλογίαν ἕκαστον ἀντίτυπον.

Ὅστις δὲ ἠθέλε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὑρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει ἔχει δωρεὰν ἓν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.—

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὲν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδηρίτου.

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΤΩ. ΜΕΣΩ. ΤΟΥ ΕΛ ΑΙΩΝΟΣ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. φυλ. 39.)

— Ἐκατάλαβα· ἀδελφοπητὲ, ἐσὺ νὰ πάρῃς ἕνα ἄλογο σὰν ἐμέ. Καὶ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὰς διαμαρτυρήσεις τῆς συζύγου του καὶ τὰς μεμψιμοιρίας, εἰσέρχεται εἰς τὸν ἀχυρῶνα, λαμβάνει δύω ἵππους, οἵτινες μόλις ἀπεζεύχθησαν μιᾶς φορτηγῆς ἁμάξης καὶ διὰ τῆς βίας κάμνει τὸν ταλαίπωρον νὰ ἱππεύσῃ, τοποθετεῖ τὴν θυγατέρα καὶ τὰ δύω τέκνα ἐπὶ τοῦ μᾶλλον ὑπομονητικοῦ ὄνου, ῥίπτεται καὶ οὗτος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἵππου, καὶ ὅσῳ, ὅσῳ, πληρόνει τὸν ὀνηλάτην, καὶ ἡ ἔφιππος συνοδία ἀπέρχεται καλπάζουσα, ἑπομένων πεζῶν τῆς συζύγου καὶ τοῦ δικηγορίσκου μας, ὅστις ἠθέλησε νὰ κολακεύσῃ τὴν καλὴ μαμᾶ μένων εἰς τὴν συνοδίαν της, ἂν καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν φρουροὶ τῆς Χαρικλείας του . . .

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ οἰκοκύρης μετὰ τοῦ φίλου του τετραποδίζοντες ἐν τάχει, ἐγένοντο ἄφαντοι. Ἀλλ' ἐνῷ παρακάμπτοντες τὴν ἐνώπιον αὐτῶν ἀνοιγομένην ἀτραπὸν κατήρχοντο πρὸς τὸν ἐλαιῶνα, ὁ ἵππος τοῦ δευτέρου ἐτριπόδισεν ἐμπεδοθεὶς, καὶ ὁ ἀναβάτης διῆλθεν ἐλευθέρως τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου του καὶ κατέπεσεν ἐκτάδην.

— Ἀ! τὸ περίμενα αὐτό! ἔκραξεν γοερῶς, καλῶν εἰς βοήθειαν τὸν οἰκοκύρην.

— Τί ἔπαθες; τὸν ἐρωτᾷ οὗτος ἐπανερχόμενος.

— Τὸ βλέπεις, μοῦ φαίνεται, πολὺ καλὰ, ὅτι ἔπεσα.

— Βέβαια! γιατὶ δὲν ἤξερες νὰ καβαλικέψῃς.

— Μὲ συμπάθιο, φίλε μου, τὸ ἄλογο ἦτον ἀσυνείθιστο.

— Αἴ, ὑπομονή! σήκω καὶ δὲν ἔχεις τίποτε· ἔπειτα, φίλε μου, εἰς τὴν ἐξοχὴν πρέπει νὰ διασκεδάζῃ κάνεις. . . . Τί ἔγιναν αἱ γυναῖκες, στρέφομεν;

— Ἐπιστρέφομεν, ἀλλὰ δὲν μὲ βάνεις ἐμένα ἄλλη μία φορὰ ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογο, νὰ ξέρω τι. . . .

— Ἀ, φοβιτσάρη. . . .

Οἱ δύω φίλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἀφῆκαν τὴν λοιπὴν οἰκογένειαν· ἀλλ' ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνοικτῆς ὁδοῦ ἐπί τινος χλόης βλέπουν ἕνα ῥάθυμον ὄνον νὰ κυλίεται, ἀφοῦ ἔρριψε χαμαὶ τὸ φορτίον του, δηλαδὴ τὰ δύω τέκνα τοῦ οἰκογενειάρχου καὶ τὴν θυγατέρα του, ἥτις ἔκειτο ὄχι εἰς τόσον εὐάρεστον θέσιν. . . .

— Χά, χά! ἀνεκάγχασεν ὁ οἰκοκύρης, ἔλα, ἔλα νὰ ἰδῇς, καὶ νὰ γελάσῃς· νὰ ἐξοχή, νὰ πανηγύρι!

Ὁ φίλος του ἔστη, ἠνέῳξε τοὺς μικροὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ θέαμα· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν προβαίνει ἡ σύζυγος σπεύδουσα καὶ ἀποκαλύπτει ἀπὸ τῆς ἐπιθεμένης ἐσθῆτος, τὸ πρόσωπον τῆς κειμένης. Ὁ οἰκοκύρης τότε ἀναγνωρίζων τὴν θυγατέρα του ῥίπτεται ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ ἐπιθέτων τὰς χεῖρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ φίλου του, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ θεάματος.

— Τί εἶναι; τί τρέχει; ἐρωτᾷ οὗτος ἔντρομος.

— Διάβολε! εἶναι ἡ κόρη μου . . . τὸ ἀναθεματισμένο ζώ! τὴν ἔρριξε, γιατὶ τοῦ ἦλθεν ἡ ὄρεξι νὰ κυλισθῇ. . . . Ἰδὼν δὲ, ὅτι ἠγέρθη ἤδη ἡ θυγάτηρ του, ἀφῆκε τὸν φίλον καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτήν.

— Τί ἔπαθες, κόρη μου, ἐκτύπησες;

— Θεέ μου, τί ἐντροπή! ὄχι μπαμπάκη.

— Λοιπὸν, χά, χά, πάγει ἐπέρασε κι' αὐτό· μὴν τὸ συλλογίζεσαι· βλέπεις διασκεδάζομε. . . .

— Βέβαια! μὴν τὸ συλλογίζεσθαι, ξένος πόνος ὅλο γέλοια. ἐμυρμήριζεν ἡ καλὴ μητέρα· ἀλλ' ἡ κόρη μου ἐμένα ἔπεσε . . . κα τί ἐντροπή, καὶ τί ἐντροπή. . . .

Δὲν πειράζει, γυναῖκα, μήτε ὁ φίλος μου ἐδῶ εἶδε τίποτε, μήτε ὁ κὺρ Μερμελένιος εἶν' ἐδῶ. Τί ἔγινε, ἀλήθεια. — Αἴ, κὺρ Μερμελένιε! ἔλα, φίλε μου, πάρε καὶ στρέψε νὰ δώσῃς αὐτὰ τὰ καταραμένα ζᾶ 'πίσω· διασκεδάσαμε τόσῳ ἔμμορφα, δόξα σοι ὁ Θεὸς! νὰ τὶ θὰ πῇ νάχῃ κάνεις τὸν τρόπο του. Ὅσῳ νὰ πᾷς καὶ νάλθῃς, φίλε, ἐμεῖς θὰ καθήσωμε στὰ χορταράκια, θὰ κυλισθοῦμε, θὰ παίξωμε, θὰ γελάσωμε, σὰν στὴν ἐξοχή. . . . .

Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι εἰς τὸν δικηγορίσκον μας δὲν ἤρεσεν ἡ πρότασις ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς ἀπαιτήσεις του, ἀλλὰ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐρυθριώσης Χαρικλείας του, τῷ ἐφάνη, ὅτι τὸν ἔλεγε νὰ ὑπακούσῃ, ἂν καὶ τῆς μητρὸς οἱ μορφασμοὶ ὑπεστήριζον τὸ ἐναντίον.

Ἐντούτοις ἀπέρχεται ἔφιππος, σύρων ἐκ τοῦ χαλινοῦ ἕνα ἵππον καὶ ἕνα ὄνον, ἐνῷ ὁ ἀθῶος οἰκοκύρης, ἔκραζε.—Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ στέκει τὸ ἄλογο. . . .

Ἡ οἰκογένεια ἐξηπλώθη, ὅπως ἀναπνεύσῃ ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν μιᾶς συκῆς, τῆς ὁποίας οἱ κλῶνες ἐρρίπτοντο ἔξωθεν τοῦ τοιχίσματος τοῦ περιβόλου, καὶτοῖς ἐπροφύλατε κατ' ἐκείνην

τὴν ὥραν ἀπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος, καὶ λόγος ἐρρίφθη, μὲ ὅλον τὸ οἰκογενειακὸν θάρρος ὅμως, ὅτι τέλος πάντων ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα ἤρχισε νὰ τοὺς καταλαμβάνῃ καὶ οὔτε ψυχίον δὲν ἐφρόντισαν νὰ φέρωσι, μεθ' ἑαυτῶν βέβαιοι ὄντες, ὅτι ἐβάδιζον πρὸς τὴν πανήγυριν, ὅπου τὰ πάντα βεβαίως ἦσαν ἄφθονα.

Ὁ Κύριος Μερμελένιος ἐπέστρεφεν ἤδη ἐκ τῆς ἐντίμου ὑπηρεσίας του, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον εὐσυνειδότως ἐξετέλεσε κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὰ μεγαλήτερα τῶν τέκνων, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως τὸ ἓν βαδίζει συστρεφόμενον καὶ μετὰ προφυλάξεως, μήποτε καταφανῇ τὸ τρωτὸν μέρος τῆς ἀναξυρίδος του, τὸ ὁποῖον κατέδειξε τοῦ ὄνου τὸ ἐπίσαγμα καὶ φοβεῖται μὴ παρατηρηθῇ ὑπὸ τῆς μητρός του.

— Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ, μήτηρ καὶ θυγάτηρ παρατηροῦν ἐπὶ τῆς συκῆς καὶ βλέπουν δύω ἢ τρία σῦκα, διὰ τὰ ὁποῖα πρὶν ἔτι τὰ γευθῶσιν ἐκφράζονται, ὅτι πρέπει νὰ ἦναι ὡραῖα, ἐνῷ ὁ ἄκακος οἰκοκύρης, ἀρκετὰ εὐδιάθετος, ἤρχισε νὰ διηγῆται πρὸς τὸν φίλον του ἱστορίαν τινὰ ἀτελεύτητον, ἥτις οὐδόλως τὸν εὐαρεστεῖ, διότι ὅσον ὡραῖα καὶ ἂν ἦσαν τὰ φαγητά, καὶ οἱ οἶνοι ἑνὸς γεύματος, τὸ ὁποῖον τῷ περιέγραφεν, πάντοτε ἦσαν λίαν ὀχληρὰ, διὰ τὸν πεινῶντα ἀπηλπισμένον στόμαχόν του.

— Σοῦ ἔλεγα λοιπὸν, ἐξηκολούθει ὁ οἰκοκύρης ἐκτάδην κείμενος, ὅτι ἀποφασίσαμε νὰ ἔλθωμε καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μεθύσωμε καὶ καλὰ τὸν κὺρ Κωσταντῆ, ἐκεῖνον τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπο.

— Ποιὸν Κωνσταντῆ;

— Ἐκεῖνον ποῦ ἔχει τὸ ἀμπέλι στὸν ἐλαιῶνα, καὶ τὸ χωράφι στὴν Κηφισὰ, τὸν ψηλὸ τὸ λιγνὸ, ὄχι τόσῳ λιγνό; ποῦ πέθεν ἡ γυναῖκα του πέρυσι καὶ πῆγε νὰ τρελλαθῇ, ποῦ ἔχει ἕνα σημάδι στὸ πρόσωπο καὶ πίνει σὰ Βάκχος, καὶ τρώγει ἀθεόφοβα.

— Ἀ, ἐκατάλαβα, λὲς γιὰ τὸν κὺρ Κωσταντῆ τὸ ψηλὸ, τὸ λιγνὸ μὲ τὸ σημάδη στὸ πρόσωπο, ποῦ τρώγει καὶ πίνει σὰ γεροβάθρακας· δὲν τὸν γνωρίζω.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις; καὶ τότε λοιπὸν πῶς ξεύρεις, τὰ σημάδιά του;

— Τὰ σημάδια του; τὰ σημάδια του μοῦ τάπες τοῦ λόγου σου τώρα τὴ στιγμή.

— Ἔχεις δίκιο! αὐτὸ ὅμως δὲν βλάπτει· ἂν τὸν ξέρεις κι' ἂν δὲν τὸν ξέρεις ἀδιάφορον εἰς τὴν ἱστορία ποῦ ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

— Θαῤῥῶ πῶς τὴν ξέρω αὐτὴν τὴν ἱστορία.

— Μὲ συμπάθιο φίλε μου, θαῤῥῶ πῶς ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν ξέρω καλήτερά σου, γιατὶ τὴν ἤκουσα μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ μμάτια.

Καὶ ὁ ἀξιόλογος αὐτὸς ἄνθρωπος, εἰς πεῖσμα τῆς ἀνυπομονησίας τοῦ φίλου του, ἐξηκολούθησε τὴν διήγησιν τοῦ ἀνεκδότου του, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἔπρεπε νὰ παρακολουθήσῃ ἓν ἄλλο, καὶ τοῦτο ἐκεῖνο, καὶ τίς οἶδε ποῦ ἔμελλε νὰ καταντήσῃ. Κατ' εὐτυχίαν ὅμως,

ἐν τῷ μέσῳ τῆς διηγήσεώς του, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα ἐνθυμήθη νὰ προσκολλήσῃ ἓν ἐπεισόδιον, τὸ βλέμμα του συνήντησε τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρός του τὰ βλέμματα, τὰ ὁποῖα τοσοῦτον ἐρωτικῶς ἐρρίπτοντο ἐπὶ τῆς συκῆς.

— Τί κυττάζετε λοιπὸν τὸν οὐρανὸν, ὅταν ἐγὼ μιλῶ;

—Θαῤῥῶ πῶς βλέπω ἕνα δύω σῦκα. Τί ὡραῖα σῦκα! ἀπήντησεν ἡ γυνή.

— Μητέρα! φωνάζει ὁ μικρὸς μὲ τὸ ξεσχισμένο πανταλόνι του, ν' ἀναβῶ; ἂς ἀναβῶ, καλέ νὰ κόψω. . . .

— Ὄχι, μοσχομάγγα, κράζει ὁ πατὴρ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεσχίσῃς περισσότερον τὰ ῥοῦχα σου· εἶναι ἄλλος γιὰ νὰ πάγῃ. Ἔλα σὺ, φίλε, πετάξου μιὰ στιγμὴ καὶ κόψε ἕνα δύω σῦκα· καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, θαῤῥῶ πῶς εἶναι κἰ' ἀμπέλι ἀπὸ κάτω, καὶ τότε κόψε κ' ἕνα δυὼ σταφύλια. Κουνήσου λοιπὸν, βλέπεις, πῶς τοῦ κὺρ Μερμελένιου τὸ πανταλόνι δὲν εἶναι γιὰ τέτοιαις δουλιαῖς.

— Καὶ γιατὶ τοῦ λόγου σου δὲν. . . . .

— Βλέπεις δὰ, πῶς εἶμαι πλιὸ βαρὺς ἀπὸ σὲ, κ' ἐμεῖς θέλομε σῦκα καὶ ὄχι κλωνάρια.

— Μὰ ὁ ἀγροφύλακας; . . . .

— Ὦ, καλότυχε! πάντα μουρμουριάρης, γιὰ ἕνα σῦκο, κ' ἕνα σταφύλι φοβᾶσαι τὸν ἀγροφύλακα; μήγαρι δὲν ἔχομε νὰ τοῦ τὸ πλερώσωμε; Δόξα σοι ὁ θεὸς, ἔχω ἀρκετὰ καλὰ τοὺς τρόπους μου.— Ἔ, τί λὲς, γυναῖκα, δὲν λέω καλά;

— Πολὺ καλὰ, ἄνδρα μου, μὰ τὰ ξένα πράγματα δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐγγίζῃς, λέγει ἕνας λόγος.

— Ἐκατάλαβα, πῶς θέλετε νὰ μὲ κάμετε νὰ σκωθῶ μόνος μου. .

— Ὄχι δά· ἐπεφώνησεν ὁ ξηραγγινὸς φίλος του, καὶ ἤρχισεν ἤδη ν' ἀναῤῥιχᾶται τὸν πλίνθινον τοῖχον τοῦ περιβόλου, διὰ νὰ φθάσῃ τοὺς κλῶνας τῆς συκῆς, ὅπερ τῷ ὑπενθύμιζε τὴν νεότητά του· καὶ ὅταν ἔφθασε τὴν ῥάχιν τοῦ τοίχου καὶ τὸ βλέμμα ἀνεκάλυπτε τοὺς ὡρίμους καρποὺς ὄπισθεν τῶν φύλλων, αἱ ἐπιφωνήσεις του ἔκαμαν τὴν οἰκογένειαν νὰ γελᾷ, διότι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔκραζε· κἰ' ἄλλο! ὦ, νὰ κἰ' ἄλλο· τὶ μεγάλα! ἔκοπτε συνάμα καὶ ἔῤῥιπτεν ἔξωθεν πρὸς τοὺς πεινασμένους· ἓν μάλιστα ῥιφθὲν ἀπροφύλακτα ἐκτύπησε κατὰ στῆθος τὸν κύριον Μερμελένιον καὶ τῷ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ θέσῃ τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας, καὶ ῥίπτων ἓν βλέμμα ἐρωτικὸν πρὸς τὴν Χαρίκλειάν του, ἐπεφώνησε.

— Μ' ἐπλήγωσε τὸ σκληρὸ!

— Ἦτο μάλιστα πολὺ μαλακὸ, κύριε Μερμελένιε, διότι βλέπω καὶ σᾶς ἐλέρωσε τὸ γιλέκο, ὑπέλαβεν ἡ κόρη, ῥίψασα κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὁλοπόρφυρος καταστᾶσα.

Τῷ ὄντι τὸ λευκὸν ἐσωκάρδιον τοῦ ἐρωτικοῦ Μερμιλένιου ἠλείφθη ἀπὸ τὴν ὥριμον οὐσίαν τοῦ σύκου ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ κομβωθῇ καὶ οὕτω ν' ἀποκρύψῃ μὲ πολύν του κακοφανισμὸν τοῦ χιτῶνός του τὸ χειροκέντημα.

Τέλος ὁ ξηραγγινὸς ἀμέριμνος ἐσύρετο ἀπὸ κλῶνα εἰς κλῶνα καὶ ἔκοπτε σῦκα, καὶ δύω μὲν καταβροχθίζων ἕνα ἔῤῥιπτε καὶ πρὸς τοὺς φίλους του. Ἀλλ' ἐνῷ παρατηρήσας πρὸς τὴν ἄκραν ἓν μέγα σῦκον τὸ καλλίτερον ἴσως, ἀφ' ὅσα μέχρι τοῦδε συνέλεξε, ἐτεντόνετο διὰ νὰ τὸ φθάσῃ καὶ μόλις ἡ μεγάλη του ἐπιτηδειότης πρόσθες καὶ ἡ λεπτότης του τὸν ἔσωζε, αἴφνης ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα του ἡ ἀγρία φωνὴ τοῦ ἀγροφύλακος· ἐταράχθη, ἐκλονίσθη, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, καὶ κατέῤῥευσε μακρὺς, πλατὺς ἐντὸς τῆς ἀμπέλου· καὶ πρὶν ἢ συνέλθῃ, ἐνῷ ἀκόμη ἔβλεπε πρὸς τὸν οὐρανὸν, παρέστη ἐπὶ τὴν κεφαλήν του εἷς γίγας φουστανελλοφόρος, ὡπλισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὡς ἀντακαῖος, φέρων ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος προσηρτημένην πλάκα ἐκ λευκοσιδήρου, τὸ σημεῖον τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ διὰ χρωματιστοῦ μάκτρου τὴν κεφαλὴν περιτετυλιγμένην ἔχων· σύρας δὲ τὴν κυρτὴν σπάθην του ἐπρότεινε τὴν αἰχμὴν αὐτῆς κατὰ τοῦ δυστυχοῦς, ὅστις ἐκινδύνευε πολλὰ νὰ πάθῃ ἐκ τοῦ φόβου του.

— Ἄ, ὀρὲ, σ' ἀρέσουν τὰ σῦκα; μπροστὰ στὰ μμάτια ἔ; ἔλεγεν ἀγανακτῶν ὁ ἀγροφύλαξ

Τ—τ—τ τά. . . γλωσσοπρόφερτον, ἔλεγεν ὁ συκοκλέπτης καὶ ἐπροσπάθει νὰ εἴπῃ κἄτι, ἀλλ' ὅτῳ ἔβλεπε τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους καὶ τὸν ἀγροφύλακα ἀπειλητικὸν τοῦ ἐδένετο ἡ γλῶσσα· ἀλλ' ὅτε ἐπὶ τέλους ἤκουσε.

— Δὲ μιλεῖς ὀρὲ; τώρα σοῦ τῶπια τὸ αἷμα! καὶ ἡ ψυχρὰ αἰχμὴ τοῦ ξίφους ἤγγισε τὸν λάρυγγά του, ἔσυρε φωνήν.

— Βοήθεια! βοήθεια!

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ χαριεστάτη φυσιογνωμία τοῦ καλοῦ του φίλου προέκυψε τοῦ πλινθίνου τοίχου, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Μερμελένιου ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ὁποίου ἐπάτησεν, ἀφοῦ ἡ Χαρίκλεια τρέμουσα, ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ μάκτρον της, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὸν ἐπενδύτην τῆς τρυφερότητός της, καὶ ἐπὶ τοῦ μάκτρου ὀλίγα φύλλα συκῆς ξηρὰ, διὰ νὰ προφυλάξῃ καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ πατρός της τὰ πατήματα.

— Αἴ! τοῦ λόγου σου παλλικάρι! τὶ κάνεις αὐτοῦ, ἔκραξεν ἅμα εἶδε τὸν ἀγροφύλακα ξεσπαθωμένον, χωρὶς ὅμως νὰ τολμᾷ νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸν τοῖχον· ἀλλ' ἤρχισε νὰ συνδιαλέγεται μετ' αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τὸν μέλλῃ ἂν ἐπὶ τῆς ῥάχης τοῦ Μερμελενίου ἵστατο ἢ ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Χὰ, χὰ, ἀνεκάγχασεν ὁ ἀγροφύλαξ· Δὲ γλέπεις, γυρεύω νὰ πάρ' ὀπίσω τὰ σῦκα;

— Ἐπαρέτα, φίλε μου, ἐπαρέτα· μοῦ κακοφαίνεται μόνον ποῦ ὅσα μᾶς ἔῤῥιξε τὰ φάγαμε, ἰδὲ κ' ἐκεῖνα ποῦ τὰ δίναμ' ὀπίσω, μόνον νὰ μᾶς ἀφήσῃς τὸν ἄνθρωπον ὅμως . . . . .

— Ἄ, ἔφαγες ὀρὲ καὶ σὺ σῦκα τώρα καὶ νὰ ἰδῇς· εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ καὶ ἐπυροβόλησε διὰ τοῦ ἑνὸς πιστολίου του κατ' αὐτοῦ. Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐκπυρσοκρότησιν ἐκλονίσθη ὁ Μερμελένιος, καὶ κατεκυλίσθη ὁ καλὸς σύζυγος εἰς μέγαν φόβον καὶ τρόμον τῆς οἰκογε-

νείας, ἥτις ἐπίστευσεν, ὅτι ἐφονεύθη· διὸ φωναὶ, οἰμωγαὶ καὶ οἱ ὀδυρμοὶ των παρέσυραν τὸν ἀγροφύλακα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐνῷ παρέδιδε τὸν αἰχμάλωτόν του εἰς ἕνα τῶν συνεταίρων του, ὅστις ἔδραμε ἅμα τὸ πυροβόλον ἐκρότησεν, πιστεύσας συμπλοκήν τινα.

Συγχρόνως καὶ διαβάται τινὲς ἐπλησίασαν, καὶ σωρὸς ἀνθρώπων ἐμορφώθη ἐκεῖ ζητῶν νὰ μάθῃ τὶ συμβαίνει.

— Ἄ, τὸν ἀθεόφοβο! ἔκραζεν ἀσθμαίνων ὁ ταλαίπωρος σύζυγος, ἐνῷ ὁ κύριος Μερμελένιος ἐζήτει νὰ παρηγορήσῃ τὴν ὀδυρομένην του Χαρίκλειαν ἡ δὲ σύζυγος ἐψηλάφει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸν καλόν της, διὰ νὰ πληροφορηθῇ μὴν ἐπληγώθη ποῦ· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος, διότι τὸ πυροβόλον ἔτυχε ἄνευ σφαίρας.

— Τὶ φωνάζετε, ὀρὲ σεῖς; ἔκραξεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ τοίχου ἡ ἀγρία φωνὴ τοῦ ἀγροφύλακος, ἢ θέλετε νὰ πάρω ὅλους στὸ σταθμό· εἶπε καὶ διασκελίσας τὸν τοῖχον, κατεπήδησεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

— Ἄ, καλότυχε, τὸν λέγει, τότε ὁ περίφοβος οἰκοκύρης, καλὲ γιὰ ἕνα σύκο ἤθελες νὰ μὲ σκοτώσῃς — Δόξα σοι ὁ θεὸς καὶ μαλαματένιο, ἂν ἦταν, εἶχα τὸν τρόπο μου νὰ σοῦ τοῦ πληρώσω.

— Ἀκόμη μιλᾶς — ἐμπρὸς στὸ σταθμὸ νὰ σὲ παραδώσω στὰ χέρια τοῦ νωματάρχη κ' ἐκεῖνος ξέρει νὰ σοῦ βγάλῃ τὰ 'δόντια ἐσένα ποῦ ξέρεις καὶ τρῶς τὰ σῦκα, καὶ τὰ νύχια ἐκεινοῦ ποῦ ξέρει καὶ τὰ κόφτει.— Ὀρὲ, Κῶτσο! ἔσυρε φωνήν.

— Ὀρὲ, Μῆτσο! ἀνταπεκρίθη ἐκ τοῦ περιβόλου ἕτερος.

— Πάρτον στὸ σταθμὸ, γιατὶ ἔπιασα κ' ἐγὼ τὸν ἄλλον. Ἔλα μπρός!

— Καλὲ τὶ θὰ κάμῃς, κύριε ἀγροφύλακα, εἶπεν ὁ κύριος Μερμελένιος, γιὰ ἕνα σύκο νὰ κατασκοτώσῃς τόσον κόσμον; ἠξεύρεις, ὅτι τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον... ὄχι ἡ ποινικὴ δικονομία, καὶ τὸ ἄρθρον, δὲν ἐθυμοῦμαι πόσα τοῦ νόμου, τιμωρεῖ τὴν πρᾶξίν σου ὡς ἐγκληματικήν, διότι θέτεις χεῖρα κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας . . . . .

— Καὶ ἂν ἦναι ἐλευθερία, ὀρὲ φράγκο, δὲ θὰ πῇ νὰ κλέφτῃ ὁ ἕνας τ' ἄλλου τὰ σῦκα.

— Δὲν ἐννοῶ τοῦτο, κύριε ἀγροφύλακα, ἀλλὰ νὰ βάλῃς χεῖρα εἰς τὸν πολίτην εἶναι κακούργημα.

— Ἔχεις ὄρεξι, βλέπω, νἄρθῃς καὶ σὺ μαζῆ;

— Καλὲ πόσο κάμνουν τὰ σῦκα σου παλλικάρι; τὰ πληρώνομεν, εἶπεν ἡ σύζυγος, ῥιφθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ σύζυγός της μετὰ τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο πυροβόλημα ἔμεινεν ἀβλαβής.

Ὁ ἀγροφύλαξ τὴν προσέβλεψε μετὰ προσοχῆς

— Ἄφες τον, γυναῖκα, ἔβαλε χέρι στὸν πολίτη! τώρα τοῦ δίχνω ἐγὼ ποσ' ἀπίδια βάζ' ὁσάκος· πᾶμε ὅλοι, ἐλᾶτε, πᾶμε στὸ σταθμὸ!

— Καλὲ τὶ λὲς, ἄνδρα, γιὰ δυὼ σῦκα, τώρα. νὰ τρέχωμε μὲ τὸν ἥλιο καὶ μὲ τόση ζέστη εἰς τὸ σταθμό; θεέ μου, τὶ μ' ἐφώτισε νὰ ζητήσω σῦκα!

— Σώπα, σοῦ λέγω, γυναῖκα, καὶ θὰ ἰδῆς τώρα τὶ θὰ πάθῃ αὐτός. Ἐμπρὸς πᾶμε, ἕνας μικρὸς περίπατος εἶναι.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ περίπατος οὗτος καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ οἰκοκύρου, οὐδόλως ἤρεσκεν, ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ; ἐνώπιον τῶν διαβατῶν εἶχε λάβει θάῤῥος, καὶ ἤθελε νὰ ταπεινώσῃ τὸν κύριον ἀγροφύλακα, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπρόδιδον τὴν ἐξάτμισιν ἐλαφρᾶς οἰνοποσίας. Τί νὰ γίνῃ, βλέπεις, ἑορτὴ, ἂν δὲν πίῃ τις τὴν Κυριακὴν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω, ἂν τὴν καθημερινὴν, τὰς ἡμέρας τῶν ἐργασιῶν του, δύναται νὰ μεθύσῃ. Ἡ Κυριακὴ εἶναι ἡ ἑβδόμη ἡμέρα, ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς προσδιώρισεν ὡς ἡμέραν ἀναπαύσεως· ἓξ ἡμέρας, εἶπεν, ἐργάζεσθε, καὶ τὴν ἑβδόμην π ί ν ε τ ε! μ ε θ ῦ τ ε! ... ὡς καλοὶ χριστιανοί.

Ἐμπρὸς λοιπὸν! ὁ ἀφελὴς σύζυγος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ὅλης τῆς συνοδείας καὶ τῶν ὀλίγων διαβατῶν, οἵτινες ἀπὸ περιέργειαν ἠκολούθησαν αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔπασχε νὰ πείσῃ, ὅτι εἶχε μέγα ἄδικον, ὁ ἀγροφύλαξ νὰ κρατήσῃ δύω ἀνθρώπους διὰ ὀλίγα σῦκα, καὶ αὐτὰ ἄθλια· πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τοῖς διηγεῖτο χίλια ἀνέκδοτα, καθ' ἣν στιγμὴν στρέφοντες τὴν γωνίαν τῆς ἀτραποῦ, συνηντήθησαν μετὰ τοῦ φίλου του ξηραγγινεῦ, τὸν ὁποῖον ἐκράτει ὁ ἕτερος ἀγροφύλαξ ἀπὸ τὸν λαιμόν.

— Μὴ φοβᾶσαι, τὸν κράζει, καὶ τρέχει πρὸς αὐτὸν, ἔβαλε χέρι 'πάνω στὸν πολίτη, εἶναι κακοῦργος, καθὼς εἶπεν ὁ κὺρ Μερμελένιος.

— Ἄ, σὺ εἶσαι ἡ αἰτία, σὺ .... ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ ὁ ξηραγγινός.

— Σιωπὴ! καὶ χαλᾷς τὴν ὑπόθεσι, κουτέ! τὸν λέγει οὗτος διαγκωνίζων συνάμα αὐτόν. Ὁ ξηραγγινὸς ἐσιώπησε . . . .

Κατῆλθον λοιπὸν ἐκεῖ πρὸς τὸν σταθμὸν, καὶ ὁ σύζυγος λέγων πάντοτε, ἔτρεξε πρῶτος μετὰ θάῤῥους, ζητῶν τὸν ἐνωματάρχην, ὅπερ ἔκαμε τὸν ἀγροφύλακα νὰ πιστεύσῃ πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἴσως εἶχε ἄδικον νὰ σύρῃ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς οὕτω. Ἀλλ' ὁ ἐνωματάρχης μετὰ τῶν δύω του χωροφυλάκων, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔχοντος ἐκεῖ ἐν παράπηγμα ῥακοπωλείου, εἶχε καταβῆ εἰς τὸν ἐλαιῶνα, ὅπου ἐτελεῖτο ἡ πανήγυρις πρὸς διατήρησιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας.

— Λοιπὸν πᾶμε στὸν ἐλαιῶνα· τόσῳ τὸ καλήτερο, θὰ ἰδοῦμε καὶ τὸ πανηγύρι.

Ὁ ἀγροφύλαξ προσέβλεψε τὸν συνάδελφόν του μετὰ δισταγμοῦ, ὡς ἂν ἔλεγεν, Ἐ π ή γ α μ ε ν ὰ π ι ά σ ω μ ε κ α ὶ μ ᾶ ς ἔ π ι α σ α ν· καὶ τὸ βλέμμα ἐκείνου ἀπεκρίνετο.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, διόλου ὄρεξιν δὲν ἔχω γιὰ τὸν ἐλαιῶνα! καὶ ἀφῆκε τὸν αἰχμάλωτόν του.

Ἡ ταλαίπωρος σύζυγος στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Μερμελένιου ἦλθε καὶ ἐκάθησε περίλυπος καὶ κατάκοπος εἰς ἕνα λίθον δίκην καθίσματος τιθεμένου ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν.

— Γυναῖκα! γυναῖκα, φωνάζει ὁ οἰκοκύρης, μὴν κάθεσαι, δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ νωματάρχης· πᾶμε κάτω στὸν ἐλαιῶνα, ἐκεῖ εἶναι καὶ τὸ παν-νηγύρι, θὰ διασκεδάσῃς.

— Ἔχε με παρῃτημένην, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἂς μοῦ λείπῃ καὶ τὸ πα-νηγύρι· . . .

— Ἐκατάλαβα, ἐκουράσθης, φαίνεται, ἄ! ὑπομονή. ὅταν ἰδῇς ὅμως τὸ πανηγύρι . . . Ἔ, φίλ' ἐσύ, ἔλα νὰ πιοῦμε ἐμεῖς μιά.— Εἶπε πρὸς τὸν ξηραγγινὸν φίλον του, ὅστις ἔδραμεν ἄνευ δευτέρας προσκλήσεως καὶ ὁ ῥακοπώλης ποτέ του δὲν εἶδεν ἀγαθώτερον πληρωτήν.

Οἱ ἀγροφύλακες ἐπλησίασαν, καὶ ἡ φυσιογνωμία των ἔλεγεν, ὅτι δύω ποτήρια ῥητινίτου καὶ ἕνα συμπάθιο ἠδύνατο νὰ τοὺς φιλιώσῃ, χωρὶς νὰ τρέχωσι κάτω πρὸς τὸν ἐλαιῶνα. Πλὴν ὁ καλὸς οἰκοκύρης, δὲν θέλει νὰ τὸ ἐννοήσῃ, μολονότι ὁ περίτρομος φίλος του τὸν σύρει ἐκ τοῦ ἐνδύματος, ἀλλὰ φωνάζει.

— Πᾶμε, πᾶμε στὸν ἐλαιῶνα. Σήκω γυναῖκα, κόρη μου, παιδιά μου, κὺρ Μερμελένιε, θὰ διασκεδάσωμε σήμερα, δόξασοι ὁ θεὸς, ἔχω πολὺ καλὰ τοὺς τρόπους μου, καὶ θὰ δείξω καὶ σ' αὐτοὺς ποῦ μοῦ κάνουν τὸ γεννίτσαρο, πῶς ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι κουκκουγιέρους, γιατὶ ἔχω, δόξασοι ὁ θεὸς τοὺς τρόπους μου, καὶ . . . .

— Μά, φίλε μου, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ ξηραγγινὸς, ἀφοῦ οἱ ἀγροφύλακες, καθὼς καταλαβαίνω, φαίνονται τώρα ἥμεροι. . . .

— Χά, Χά, ἥμεροι! θὰ τοὺς κάμω ἐγὼ νὰ γίνουν ἀρνάκια· γιὰ νὰ μάθουν ἄλλη φορὰ νὰ βάνουν χέρι στὸν τίμιο πολίτη, ποῦ ἔχει τοὺς τρόπους του· δὲν τ' ἀφίνω ἐγὼ νὰ περάσῃ ἔτσι. Ἐμπρὸς πᾶμε!

— Ποῦ πᾶς, ὀρέ; τὸν λέγει εἷς ἀγροφύλαξ, ὅστις συνηθισμένος πάντοτε νὰ ἀναπαύεται καὶ νὰ πίνῃ εἰς τοῦ Γέρο-νίκου τὸ ῥακοπωλεῖον, ἐστρώθη ἐκεῖ χαμαὶ, καὶ προβλέψας μὲ βλέμμα οἴκτου τὸν φωνασκοῦντα, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν οἰνοπώλην νὰ πίῃ.

— Τί μολογᾷς, ὀρὲ, μὲ τὸν τρόπο σου; τὸν λέγει ὁ ἕτερος καὶ γίνεται παράπλευρος τοῦ πρώτου, κράζων πρὸς τὸν οἰνοπώλην.

Φέρε, ὀρὲ Γέρο-νίκο, νὰ πιοῦμε καὶ πληρώνει τ' ἀφεντικὸ, γιὰ τὰ σῦκα πῶφαγε.

Αὐτῶχει τὸν τόπο του,
Σὰν ἔχει τὸν τρόπο του.

Ὁ ξηραγγινὸς καταγοητευμένος, ἐκ τῆς στροφῆς τῆς ὁμιλίας, ἡτοιμάζετο νὰ λάβῃ ἓν ποτήριον καὶ ἐκεῖνος, καὶ πίνων εἰς ὑγείαν αὐτῶν νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον, μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν, ὅτε ὁ ἀξιόλογος φίλος του, παρεμβαίνων μεταξὺ αὐτῶν τὸν ἀπέτρεψε λέγων.

— Τί! ποιό! δὲν τὰ νοιώθω ἐγὼ αὐτὰ τὰ φιλιώματα· δὲν πιάνουν ἕναν τίμιον πολίτην, σὰν κατάδικο· καὶ ἔπειτα . . . πᾶμε, λέγω, στὶ νωματάρχη!

Ἀκούσας ταῦτα, ὁ ταλαίπωρος ξηραγγινὸς ὠργίσθη, καὶ ἐγένετο κάτωχρος τὴν ὄψιν, κράζων.

— Διάβολε! μ' αὐτὸ δὲν τρώγεται! βλέπεις, πῶς ἡ ἀνάποδη αὐτὴ

ὑπόθεσις πάγει νὰ τελειώσῃ τόσῳ φιλικά, καὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν μᾶς συνερίζονται, γιὰ ταῖς ἀναησίαις μας, καὶ ἔρχεσαι σὺ, καὶ θέλεις καὶ καλὰ νὰ μὲ πᾶς στὸν ἐνωματάρχη.

— Σὰν νὰ τὸ ξέρῃς, γιατὶ θέλω νὰ γίνουν τὰ πράγματα ὅπως εἶνε τῆς τάξης· γιατί . .

— Μὰ στὸ διάβολο! λοιπὸν, καὶ σὺ κ' ἡ τάξις σου· γιατ' ἐσ' εἶσαι ἡ αἰτία ποῦ μοῦ εἶπες νὰ ἀνέβω νὰ κόψω σῦκα. . . . .

— Ἔ, καὶ μὲ τοῦτο, τί τάχα;

— Ὅτι δὲν πρέπει νὰ μπεριδεύῃς μιὰν ὑπόθεσι, ποῦ πάγει νὰ τελειώσῃ, δόξασοι ὁ θεὸς, τόσῳ φιλικά. . . .

— Ὀρεῖστε! πάρ' τὸ χωριάτη στὸ γάμο σου νὰ σοῦ πῇ καὶ τοῦ χρόνου! ἀντὶ νὰ μοῦ χρωστᾷ χάρι, ὡς ἐκεῖ ποῦ τά 'φερα τὰ πράγματα, τὰ βάζει καὶ μαζῆ μου.

— Γιατὶ, βλέπω, πῶς ἔγινες ἕνας ξυπασμένος, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔχεις τοὺς τρόπους σου. . . .

— Καὶ σὺ, μὲ συμπάθιο, ἕνα κτηνό! ποῦ δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται.

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἡ ἔρις ἤρχισε τόσον ζωηρὰ, καὶ ἐννοεῖται κάλλιστα ποῦ ἤθελε καταντήσει, ἂν δὲν ἐμεσολάβουν οἱ ἀγροφύλακες νὰ κατασιγάσωσι τοὺς δύω φίλους· τέλος ἡ γαλήνη ἐπανῆλθε, ὁ σύζυγος ἐκάθησε παρὰ τὸν ἀγροφύλακα, ἐπίσης καὶ ὁ φίλος του. Ἐπρόσταξαν καὶ τοῖς ἔφερον οἶνον ἄφθονον καὶ καλῶς νὰ σ' εὕρω καὶ καλῶς νὰ μ' εὕρῃς, παρ' ὀλίγον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προδίδει τὴν κίνησιν τῆς γῆς.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν πρέστη ἐνώπιον αὐτῶν ἡ σύζυγος ἐξηγριωμένη, διὰ τὴν παρεκτροπὴν τοῦ συζύγου της, κατόπισθεν ἡ θυγάτηρ πάντοτε ῥοδόχρους καὶ κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ δύω τέκνα ἱππεύοντα ἀγερώχως ἐπὶ κλάδων ἐλαίας καὶ τελευταῖος ὁ κύριος Μερμελένιος, ὅστις ἀνεστέναζε, πατῶν μετὰ προσοχῆς τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἀντικείμενον τῶν ἰδεῶν του ἐπάτησεν.

— Αἴ, καλῶς τὴν γυναῖκα, τὴν καλή μου γυναῖκα! καὶ τὰ παιδιά μου, ἔκραζεν ὁ ἄκακος σύζυγος, ἅμα τοὺς εἶδε.—Εἰς ὑγείαν σας!

— Αὐτὴ εἶναι ἡ διασκέδασις καὶ τὸ πατηγύρι! τὸν λέγει ἡ σύζυγος ἀπειλητική.

— Αἴ, γυναῖκα, μὴ μοῦ κακιώνῃς· βλέπεις, ἐσυμβιβάσαμε τὴν ὑπόθεσι καὶ ἔπρεπε . . . .

— Καὶ ἔπρεπε νὰ μεθύσῃς βέβαια, κ' ἐγὼ, ἄς . . . .

Δύω θερμὰ δάκρυα ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ λιγμοὶ δὲν ἀφῆκαν κὰ περαιώσῃ τὴν φρᾶσίν της.

— Ἄ! ἄ, αὐτὰ εἶναι σκοτώματα, γυναῖκα ἔχεις· δίκιο ὅμως, συμπάθησέ μου, ἔκραζεν ὁ σύζυγος, ἐγερθεὶς καὶ περιπτυσάμενος αὐτήν.

Εἰς τὴν ἔνδειξιν αὐτὴν τῆς περιπαθοῦς μεταμελείας ἡ γυνὴ τὸν ἐσυγχώρησεν, οἱ περιεστῶτες συνετρίβησαν, καὶ τοῦ Μερμελένιου οἱ

ὀφθαλμοὶ ὑγράνθησαν, καθ' ἣν στιγμὴν παρετήρει τῆς τρυφερᾶς του τὴν ὄψιν, ἥτις κατέστη ὁλοπόρφυρος.

— Λοιπὸν ποῦ εἶναι, πατέρα, τὸ πανηγύρι; ἠρώτων τὰ δύω τέκνα.

— Τὸ πανηγύρι, παιδιά μου; ἐμπρὸς, πᾶμε! καὶ ἤρχισε νὰ τὰ κατασπάζεται· ἓν φίλημα πρὸς ἐκεῖνα, ἓν πρὸς τοὺς ἀγροφύλακας καὶ εἰς πεῖσμα τοῦ Μερμελένιου, ὅστις ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, ἓν πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἥτις ἐκ τοῦ πολλοῦ ἐρυθήματος, παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ ἀποπληξίαν. Χωρὶς δὲ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς κἀνένα, ἔσυρε τὸν φίλον του ξηραγγινὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, καὶ ἤδη εὑρίσκετο ἀρκετὰ βήματα μακρὰν ἀμέριμνος, διὰ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων.

— Ἔ, βλέπεις λοιπόν, ἀδελφοπητὲ, πῶς ἐτελείωσαν τόσῳ ἔμμορφα αὐτὰ τὰ πράγματα; . . . εἴξευρα πῶς ἤθελε νὰ τελειώσουν ἔτσι, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μ' ἔμελε τέσσερα. . . .

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἂν δὲν τὴν ἐπάθαμε, μὲ ταῖς παραξενιαῖς σου, νὰ μὴν τὸ πῇς μήτε τοῦ Πνεματικοῦ.

— Ἐκατάλαβα! φαίνεται πῶς δὲν ἐκατάλαβες, καθὼς βλέπω, τὴν πονηράδα μου. Ἂν ἐγὼ ἔστεκα, φίλε μου, σὰν κ' ἐσένα φοβισμένος καὶ κλαψιάρης, χωρὶς ἄλλο, ὡς τὸ πρωΐ ἤθελε νὰ μᾶς σέρνουν ἀπὸ σταθμὸν εἰς σταθμὸ, καὶ ἀλλοίμονον ἂν ἐπέφταμε κ' εἰς τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας . . . καὶ μήτε διασκέδασι τότε, μήτε πανηγύρι.

Γυναῖκα! ἔ, γυναῖκα· ἐλᾶτε, περπατεῖτε λοιπὸν, πᾶμε στὸ πανηγύρι.

— Εἰς τὸ πανηγύρι! καλὲ μὲ τὸ νοῦ σου τὸ λὲς, ἄνδρα; τέτοια ὥρα!

— Τέτοια ὥρα! λέγει, γιὰ μιὰ διασκελιὰ τόπο;

— Καλὲ θὰ νυκτόσωμε στὸ γυρισμό!

— Ἔ, καὶ τί πειράζει; τόσῳ τὸ καλλίτερο, γυρίζομε μὲ τὸ δροσιὸ, καὶ μὲ τὸ φεγγαράκι. Ἄ, τί ὡραῖα, γυναῖκα τὴ νύκτα μὲ τὸ φεγγαράκι, μὰ ἐγὼ ἤθελα, ἂς ποῦμε . . . νὰ μὴν ἔχῃ καὶ φεγγαράκι· τί φοβᾶσαι, γυναῖκα, μαζῆ μου.

— Ὄχι . . . . μὰ εἴμεθα κατακουρασμένοι.

— Κατακουρασμένοι! δόξα σοι ὁ θεὸς, ἔχω ἀρκετὰ κολὰ τοὺς τρόπους μου, γιὰ νὰ πλερώσω μιὰν ἄμαξαν νὰ μᾶς πάγῃ ὡς τὸ σπῆτι μας, κ' ἐμὲ, καὶ σὲ, καὶ τὰ παιδιά μας, καὶ ὅποιος ἀπὸ τοὺς φίλους μας καταδέχεται.

— Καλὲ, μὰ τὸ ξεύρεις, πῶς εἴμεθ' ἀποθαμένοι τῆς πείνας;

— Ἴσα, ἴσα δὰ γι' αὐτό· μιὰ διασκελιὰ τόπο εἶναι, πᾶμε, τρῶμε, πίνομε καὶ διασκεδάζομε, τελοσπάντων, σὰν στὸ πανηγύρι, καὶ γυρίζομε στὸ σπητάκι μας.

Καὶ τὶς ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τοῦ πατριάρχου τὴν εὐδιάθετον θέλησιν; τοὐλάχιστον ἡ σύζυγος, τὰ τέκνα, καὶ ὁ Κὺρ Μερμελένιος, ὁ ξηραγγινὸς φίλος, ὁλόκληρον τὸ πλήρωμα ἠκολούθησε τὰ διαβήματα ἐκείνου, ἄνευ δευτέρας παρατηρήσεως διὰ νὰ φθάσωσι τέλος τὴν ἑορτὴν τὸ πανηγύρι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πρωΐας ἀποστολικῶς περιεπλανόντο νὰ τύχωσιν ἐντὸς τοῦ ἐλαιῶνος. (ἀκολουθεῖ.)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

ΑΙ ΠΡΟΑΙΣΘΗΣΕΙΣ.

ΥΠΟ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

(Τὸ μέλλον εἶναι δι' ἐμὲ τὸ ὠχρὸν φάσμα τοῦ παρελθόντος.
(ΚΟΡ. ΣΤΑΑ).

Ὡς ψάλλει τοῦ θανάτου του τὸ τελευταῖον ᾆσμα,
Καὶ κλίνει μελαγχολικὸν τὸ τέκνον τῆς ἐρήμου·
Οὕτω προσβλέπουσ' ἀτενῶς τοῦ Χάρωνος τὸ φάσμα,
Θὰ ψάλῃ τοῦ θανάτου της τὸ ᾆσμα ἡ ψυχή μου.
Ναί· ἡ καρδία μου κραυγὴν ὀδυνηρὰν θ' ἀφήσῃ.
Δὲν θέλω ἄκλαυστος ἐγὼ, τὴν γῆν νὰ παραιτήσω,
Τὸν ἄγνωστον ἡ λύρα μου, σβυσθεῖσα θὰ θρηνήσῃ,
Ἀλλὰ ἐλέους δάκρυα ποτὲ δὲν θὰ ζητήσω!
Τὸ λείψανον τὸ πενιχρὸν κ' ἐγκαταλελειμμένον,
Ἐὰν ἓν δάκρυ ἤθελεν — ἰδοὺ, ἐγὼ τὸ χύνω,—
Ἐγὼ καθῆκον ἐκπληρῶ σκληρῶς λησμονημένον,
Καί ἐπιτάφιον φωνὴν δι' ἐμαυτὸν ἀρίνω.
Τίς νὰ μὲ κλαύσῃ; . . τοὺς νεκροὺς ποτὲ τοὺς ἐνθυμοῦνται,
Ἀφοῦ καὶ ζῶντας, πάσχοντας, μὲ λήθην ἐξυβρίζουν;
Ἀλλοίμονον· οἱ ἀτυχεῖς οὐδέποτε πενθοῦνται,
Καὶ μνημοσύνης δάκρυα ποτὲ δὲν τοὺς ῥαντίζουν.
Ἐλθὲ, ὦ λύρα, θλιβερὰς ἐμπνεύσεις νὰ θρηνήσῃς,
Τὴν πένθιμον προαίσθησιν, τοὺς πόνους μου νὰ ψάλῃς,
Ἐλθὲ καρδίας εὐγενεῖς εἰς θλίψιν νὰ κινήσῃς,
—Σὺ, διὰ θρήνων ᾄσματα καὶ πένθους ἀπεστάλης!
Τί βλάπτει, ἐὰν ἄσημον ὑμνήσῃς νεανίαν;
Πταίω ἐγὼ, ἂν δυστυχὴς ἐπλάσθην ἀκουσίως;
Καὶ εἶμαι, εἶμαι ἔνοχος πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν,
Διότι μόνον δάκρυα μ' ἐπρόσφερεν ὁ βίος;

Β'.

Δὲν εἶναι, ὄχι, ἄγνωστον τοῦ Δυστυχοῦς τὸ μέλλον.
Γνωρίζει φεῦ! τὴν μοῖράν του αὐτὸς τὴν ἀπαισίαν·
Τῆς αὔριον ὁ ἥλιος καὶ αὖθις ἀνατέλλων,
Προσθέτει μίαν εἰς αὐτὸν εἰσέτι δυστυχίαν,

Ἡ παρελθοῦσα του ζωὴ τὸ μέλλον του χαράττει·
Διότι ἔκλαυσε πικρῶς, νὰ κλαύσῃ ἔτι πρέπει . . .
Ὡς ἴδιόν της ἱερὸν ἡ μοῖρα τὸν φυλάττει,
Καὶ μὲ ταινίαν πένθιμον τὸ πρόσωπόν του σκέπει.
Ἀλλοίμονον· δὲν ἀπατᾷ ποτὲ ἡ δυστυχία·
Μὲ τὴν πικρὰν ἀλήθειαν τὰ θύματά της θλίβει.
Ἐμπαίζει μόνον τοὺς θνητοὺς ἡ Κίρκη εὐτυχία,
Καὶ μὲ τὰς ὑποσχέσεις της τὴν ὕπαρξιν συντρίβει.
Ἀπάτης πλὴν καὶ δι' ἐμὲ δὲν εἶχε προσωπεῖον.
Π ο τ ὲ δὲν μὲ ἠπάτησε, π ο τ ὲ δὲν μ' ὑπεσχέθη.
Ἐζήτησα ν' ἀπατηθῶ καθ' ὅλον μου τὸν βίον,
Ἀλλὰ πικρὰ ἡ πλάνη μου ἀλήθεια εὑρέθη!
Ὦ, σὺ ψυχή, εἰς πύλινον θαμμένη κατοικίαν,
Διάσχυσε τὴν φυλακὴν εἰς ἣν δεσμῶτις κεῖσαι·
Τιμώρησον τοῦ σώματος τὴν ἱεροσυλίαν,
Καὶ τὴν πικρὰν ἐνθύμησιν τοῦ βίου τούτου σβῦσε.
Ἂν ἦσαι πῦρ κολάσεως τὸν ᾅδην ἐνθυμήσου·
Τὸν οὐρανόν, ἀπόῤῥοια τοῦ πλάστου ἐὰν ἦσαι·
Ἀλλ' ἂν δὲν ἦσαι κόλασις ἢ πνεῦμα παραδείσου,
Βυθίσθητι εἰς τὸ μηδὲν, ἀφοῦ μηδὲν καλεῖσαι!
Ἄφες τὸ πτῶμα, ἐπειδὴ, ἐὰν δὲν τὸ ἀφήσῃς,
—Τὸ θανατόνω — καὶ πετᾷς χωρὶς νὰ τὸ θελήσῃς . . .

Γ'.

Ὦ, πλάστα μου· ἀπηύδησα εἰς τὴν ὁδοιπορίαν.
Δὲν ἔχω πλέον δύναμιν, δὲν ἔχω βακτηρίαν,
Καὶ εἰς τοῦ βίου τὸν σταυρὸν κατέκλινα ἐν θλίψει.
Ἀνέβην εἰς τοῦ Γολγοθᾶ τὸ ὄρος εὐπειθής.
Δὲν ἔχουν ἄλλην κορυφὴν τὰ θλιβερά του ὕψη,
Καὶ εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦ τάφου, σταυρωθείς!
Ὅταν, ἐγεύθης τοῦ σταυροῦ, θεέ, τὴν ἀγωνίαν,
Ἐνίκησες μὲ θάνατον ταχὺν τὴν δυστυχίαν.
Κ' ἐγὼ θνητὸς καὶ ἄσημος τῆς γῆς αὐτῆς υἱὸς,
Πῶς εἰς τοῦ βίου τὴν θολὴν ν' ἀνθέξω τρικυμίαν,
Ἀφοῦ διὰ τοῦ μνήματος ἐσώθη ὁ θεός; . .
Ὦ, πόσοι, Μοῦσα θλιβερὰ, κατήγοροί μου πόσοι
Θὰ μὲ χλευάσουν, καὶ πικρῶς θὰ μοὶ ἐπιτεθῶσι!
Ἴσως μοὶ ἀποδίδεται παθῶν ἀλαζωνεία,
Ἴσως μὲ εἴπουν ἄγριον, πικρὸν, ἐγωϊστήν·
Ἀλλ' εἰς αὐτοὺς δὲν ἀπαντῶ ἐγὼ, ἡ δυστυχία,
Θὰ τοὺς λαλήσῃ ἀντ' ἐμοῦ διάλεκτον φρικτήν.
Ὦ, μὴ καταδικάζετε ποτὲ θνητοὶ τὸν ἄλλον·

Προσεύχεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ κλαίετέ τον μᾶλλον,
Ἢ κἂν τὴν μοῖραν, τὴν κοινὴν εἰς πάντας σεβασθῆτε
Συνήθως τοὺς εὐδαίμονας θηρεύ' ἡ συμφορά.
Δὲν θέλω νὰ καταρασθῶ, πλὴν μὴν περιφρονῆτε,
Δι' ὅλους εἶναι, ἄνθρωποι, ἡ τύχη θλιβερά . . .
Φεῦ· ἐὰν πάντοτε φωνὴν ἐκχύνω μόνον μίαν,
Ἂν αἰωνίως ὡς θεὸν ὑμνῶ τὴν δυστυχίαν,
Ἂν εἰς τὰ χείλη μου ψευδὲς μειδίαμα δὲν μένῃ,
Καὶ φίλαυτος ἡ θλίψις μου, τὰς τέρψεις ἀπειλῇ·
Δὲν εἶμαι ἔνοχος ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ εἱμαρμένη.
Ἐκείνη τὴν ἀλήθειαν τὴν πένθιμον λαλεῖ.
Εἰδωλολάτραι τῆς χαρᾶς κ' ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας,
Λατρεύετε τὸ εἴδωλον τῆς νάνου εὐτυχίας,
Πρὶν τὸ συντρίψῃ ὁ σταυρὸς καὶ ὁ θεὸς τοῦ πένθους.
Χθὲς ἀλαζόνα ἔβλεπον, πετῶντα ἀετόν·
Τὸν ἥλιον εἶχεν σκοπὸν, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἔνθους,
Ὑψοῦτο ὑπερήφανος εἰς σύννεφα πατῶν.
Πλὴν μετ' ὀλίγον συριγμὸς ἀντήχησε, καὶ φέρων
Βέλος πικρὸν, κατέπιπτεν ὁ ἄναξ τῶν αἰθέρων!

Δ'.

Τοῦ μέλλοντος τὸ κάλυμμα τὸ μαῦρον διασχίζω,
Εἰς τὴν σκοτίαν τολμηρὸν τὸ βλέμμα μου βυθίζω,
Καὶ βλέπω μὲ τῆς θλίψεως τὸ δακρυσμένον ὄμμα
Καὶ μὲ τοῦ παρελθόντος μου φωτίζομαι τὸ φῶς.
Θὰ προφητεύσῃ σήμερον τὸ κεκλεισμένον στόμα
Πᾶν ὅ,τι κρύπτει συμπαθεὶς ὁ χρόνος ὁ σοφός.
Ὦ, ὅστις ἔχει εὐγενῆ κ' εὐαίσθητον καρδίαν,
Κ' ἐπρόσφερεν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀρετῆς θυσίαν,
Ὅστις εἰς βίαιον σεισμὸν παθῶν κατεκλονίσθη,
Καὶ ζῶν τὸν βίον ἔθαψεν εἰς τάφον θλιβερὸν,
Ἐκεῖνος Κάλχας ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐχρίσθη,
Καὶ νὰ μαντεύσῃ δύναται τὸ μέλλον τὸ πικρόν!

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΟΥ.

Ὁ συνάδελφός μου ὁ Βύρων, Δέσποτα, ἀπεικονίζων τὸν φιλάργυρον μὲ δίδει τὴν ἄδειαν, νομίζω, νὰ κάμω τὴν εἰκόνα τοῦ χαρτοπαίκτου.

— Ὁ φιλάργυρος, λέγει, εἶναι κυρίαρχος τοῦ παντὸς καὶ ἐντρυφᾷ εἰς πᾶσαν ἀπόλαυσιν διὰ τῆς φαντασίας.

— Ὁ χαρτοπαίκτης, δύναμαι νὰ εἴπω κ' ἐγώ, μὲ ὅλον τὸ θάρρος, πλανᾶται διὰ τῆς ἐλπίδος· (ὄχι βέβαια τῆς ἐφημερίδος)

— Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔχει ὁρισμένην ἡλικίαν. Νέηλυς ἔτι εἶναι γέρων, καὶ γέρων εἶναι Νέηλυς. Τὸ πῶς μαντεύσατέ το.

— Τὸ χαρτοπαίγνιον εἶναι ἄστατον.

Διὰ νὰ κερδίσῃς πολλὰ, πρέπει νὰ εἰξεύρῃς νὰ χάνῃς ὀλίγα.

Ὁ χάνων ποτὲ δὲν τὸ ὁμολογεῖ. Ἀλλ' οὔτε ὁ κερδίζων, λέγει ὅτι ἐκέρδισε· διότι τοῦτο τὸ θεωρεῖ εἶναι κακὸν οἰωνόν.

Ὁ κερδίζων συλλυπεῖται εἰλικρινῶς τὸν χάνοντα, ἐνῷ ὁ χάνων φθονεῖ μετὰ πάθους τὸν κερδίζοντα.

Ὁ ἀληθὴς χαρτοπαίκτης, δὲν παίζει, διὰ νὰ κερδίσῃ, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸ πάθος τοῦ παίζειν.

Ἐὰν ἅπαντες γίνωμεν χαρτοπαῖκται, οἱ ἄνθρωποι πλέον δὲν δυνάμεθα νὰ ὀνομασθῶμεν ἀδελφοὶ πῶς μεταξύ μας ἐθνικὸς δεσμὸς ἀποκόπτεται.

Τέσσαρες φθοροποιαὶ ἀσθένειαι καταθλίβουσι τὸν χαρτοπαίκτην. Ἠλιθιότης, παραφροσύνη καὶ μανία. Ὅταν δὲ τύχῃ νὰ καταστραφῇ, τότε, αὐτοχειριάζεται!

— Ὁπόσων κακῶν εἶναι ὑπεύθυνος ἡ ἀστυνομία μας, διὰ τὴν ὕπαρξιν τῶν χαρτοπαιγνίων!

Ἀντὶ νὰ μεταχειρίζηται τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς καὶ τὰ καλπάσματά της, εἰς καταδίωξιν ἑνὸς κυνὸς ὅστις δὲν φέρει περιλαίμιον, καὶ νὰ προκαλῇ δίκας δι' ἕνα κουρελάκι, τὸ ὁποῖον ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος, διὰ νὰ καλύψῃ τὴν γυμνότητα τῆς Γκόρης ἢ τῆς Μούτας, πόσον ἤθελεν εἶσθαι ἐντὸς τῶν χρεῶν της ἐὰν κατεδίωκε τοὺς χαρτοπαίκτας καταδικάζουσα ἐκείνους, οἵτινες ρίπτουν καὶ τὸ τελευταῖον των λεπτὸν εἰς τὸν γυμνὸν ἰνφάντε καὶ τὸν ἄσσο καρό, διὰ νὰ μείνωσι γυμνοὶ τὴν ἐπαύριον μὲ τὴν λύσσαν τοῦ χαρτοπαιγνίου εἰς τὰ χείλη Καὶ ὅμως! . . συμβαίνουσι νυκτοκλοπαί . . . Καὶ ὅμως! ἡ κοινωνία κινδυνεύει νὰ χάσῃ καὶ τὸν ἕνα της πολίτην, ὅστις διέφυγε τὴν πολιτικὴν διαφθορὰν, καὶ δὲν ὑπεχρεώθη εἰς τὴν σπαταλὴν τοῦ στολισμοῦ· διότι ἡ ἀστυνομία μας ἀναγνωρίζει τὰ ἐν μέσῳ ἡμῶν ἱδρυμένα ἐπίσημα χαρτοπαιγνίου καταστήματα.

— Γνωστοποιοῦμεν τοῖς ἀνωγνώσταις ἡμῶν, ὅτι προσεφέρθη ἡμῖν ὡς τακτικὸς συνεργάτης, τοῦ Ἀβδηρίτου, ὁ γνωστὸς αὐτοῖς Ποιητὴς, Κύριος Ἀχιλλεὺς Παράσχος.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.